ଏମ୍.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ମୋହିଉଦ୍ଦିନ୍

ବନାମ

ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ

ମାର୍ଚ୍ଚ 21, 1995

[ଏମ୍.ଏମ୍. ପୁଞ୍ଚି ଏବଂ କେ. ଜୟଚନ୍ଦ୍ର ରେଡ୍ଡୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1988:

ଧାରା 13 (d)(i) ଏବଂ (ii)- ଲାଞ୍ଚ - ସ୍ଥାନୀୟ ପାଣ୍ଠି ହିସାବର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମୀକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ କିଛି ସମୀକ୍ଷା ଆପତ୍ତି ଅପସାରଣ କରିଦେବା ବାହାନାରେ ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣ କରିବା - ଲାଞ୍ଚ ନେଉଥିବା ବେଳେ ଧରାପଡ଼ିଲେ - ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ଦଣ୍ଡିତ - ଆର୍ଥିକ ଲାଭ "ପ୍ରାପ୍ତ" କରିଥିଲେ - ଏହାର ଅର୍ଥ - ମକଦ୍ଦମା ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁରି - ଏହାର ବୈଧତା - 1947 ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ 1988 ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ - ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତରେ ଯୁକ୍ତି ଉଠାଯାଇନାହିଁ - ବିଶେଷ କରି ଯେତେବେଳେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ପକ୍ଷପାତୀତା ହୁଏ ନାହିଁ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ଉଠାଯିବ ନାହିଁ - ଦଣ୍ଡବିଧାନ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ କାରାଦଣ୍ଡର ଦଣ୍ଡାଦେଶ ହ୍ରାସ ପାଇ ପୂର୍ବରୁ ବିତିସାରିଥିବା ଅବଧିକୁ ହ୍ରାସ ପାଇଲା - ତଥାପି, ଖିଲାପ ସର୍ତ୍ତ ସହିତ ଜୋରିମାନା ଦଣ୍ଡାଦେଶ - ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲା ।

ସମୀକ୍ଷା ଆପତ୍ତି ଦୂର କରିବା ବାହାନାରେ ଏକ ଗ୍ରାମପଞ୍ଚାୟତର ଜଣେ ସରପଞ୍ଚଙ୍କଠାରୁ 400 ଟଙ୍କା ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ, ସ୍ଥାନୀୟ ପାଣ୍ଠି ହିସାବ ଅଧୀନରେ ଆବେଦନକାରୀ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 (2) ଏବଂ ଧାରା 7 ସହିତ ଧାରା 13 (d)(i) ଏବଂ (ii) ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଜନ ଅନୁଯାୟୀ, ତାଙ୍କୁ ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମୟରେ ଧରାଯାଇଥିଲା । ସେ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଛଅ ମାସର ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ସହିତ 5,000 ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଏବଂ ଏହାର ଖିଲାପରେ ଆହୁରି ତିନି ମାସ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରିଥିଲେ । ଅପିଲ ଉପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ପ୍ରମାଣ ବିଶ୍ୱସନୀୟ ଏବଂ ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା କାରଣ ଏଥିରେ ଅନେକ ଅସଙ୍ଗତି, ତ୍ରୁଟି ଏବଂ ବିରୋଧାତ୍ମକ ଥିଲା; ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ କୌଣସି ଆର୍ଥିକ ଲାଭ "ପ୍ରାପ୍ତ" କରିଥିଲେ କାରଣ ସେ

ପ୍ରକୃତରେ ବେଆଇନ ପରିତୃପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିବାର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥିଲା; ଏବଂ କୌଣସି ବୈଧ ମଞ୍ଜୁରି ନଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: **1.1.** ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.**1** ଏବଂ **6** ଙ୍କ ପ୍ରମାଣରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.**1** ଚିହ୍ନିତ ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତାହା ତାଙ୍କ ଦଖଲ ଏବଂ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଆସିଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ କବଜାକୁ ଆସିଥିଲା ଏବଂ ତୁରନ୍ତ ଏକ ସଙ୍କେତ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଦୁର୍ନୀତି ଧରିବା ଦଳ ଘଟଣାସ୍ଥଳକୁ ପ୍ରବେଶ କରି ଧରିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମାପ୍ତ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଟଙ୍କା ନିଜ କବଜାକୁ ନେଇ ନଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହୁଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଟଙ୍କା ପାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଏକମାତ୍ର ନିଷ୍କର୍ଷ ହେଉଛି ଯେ ସେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ପାଇଥିଲେ ।

ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏକ ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ହୋଟେଲରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଟଙ୍କା ଆଣିଥିବାର ସୂଚନା ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.**1**ଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ ପାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ, ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.**1** ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରୁମାଲରେ ଟଙ୍କା ଗୁଡ଼ାଇ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଣାଯାଇଥିବା ବ୍ୟାଗରେ ତାଙ୍କ କହିବା ପ୍ରକାରେ ରଖିଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଏହି ସମସ୍ତ ପଦକ୍ଷେପକୁ ବିଚାରକୁ ନେବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ପ୍ରକୃତରେ ଆର୍ଥିକ ସୁବିଧା "ପ୍ରାପ୍ତ" କରିଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ବେଆଇନ ପରିତୃପ୍ତି ପାଇଥିଲେ । ମାମଲାର ଏହି ଦିଗକୁ ନେଇ ସନ୍ଦେହ କରିବାର କୌଣସି ଅବକାଶ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଛି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଲାଞ୍ଚ ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ହାସଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅପରାଧ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସଂଘଟିତ ହୋଇଥିଲା । ଲାଞ୍ଚ ଦାବି ଏବଂ ଗ୍ରହଣ ସମ୍ପର୍କରେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.**1** ଙ୍କ ପ୍ରମାଣ, ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. **6** ଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ତଥା ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. **2** ଏବଂ **7** ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ବହୁଳ ଭାବରେ ସମର୍ଥିତ ହୋଇଛି ।

ରାମ କ୍ରିଷନ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ଦିଲ୍ଲୀ ରାଜ୍ୟ, ଏ.ଆଇ.ଆର. **(1956)** ଏସ.ସି. **476** ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଥିଲା ।

ଷ୍ଟ୍ରାଉଡ୍ ଙ୍କ ନ୍ୟାୟିକ ଅଭିଧାନ **5**ମ ସଂସ୍କରଣ ଖଣ୍ଡ. **3** ପୃଷ୍ଠା **1729** ଏବଂ *ସର୍ଟର୍ ଅକ୍ସଫୋର୍ଡ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦକୋଷ,* **3**ୟ ସଂସ୍କରଣ ଖଣ୍ଡ **II**, ପୃଷ୍ଠା **1431**, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

2. ଯଦିଓ ପ୍ରଥମେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୁକ୍ତ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ, ପରେ ତାଙ୍କୁ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. **8,** ମୁଖ୍ୟ ସମୀକ୍ଷକଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଥିବା ସ୍ଥାନୀୟ ପାଣ୍ଠି ହିସାବ ବିଭାଗରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ, ମଞ୍ଜୁରୀ ପ୍ରଦାନକାରୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. **8** ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ଏପରି ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି । ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଧରିନେଲେ ସେ ଆଉ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ନଥିଲେ କାରଣ ସେ ଉକ୍ତ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ନଥିଲେ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ବିଭାଗରେ ନଥିଲେ । ତେଣୁ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. **8** କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଉକ୍ତ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଅଧୀନସ୍ଥ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମୟରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ସେ ସକ୍ଷମ ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ମଞ୍ଜୁରୀ ବୈଧ ଅଟେ ।

3. ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, **1947** ର ଧାରା **5 (i)(d)** ସହିତ ଧାରା **5 (2)** ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ **1990** ମସିହାରେ ଯେତେବେଳେ ବିଚାର ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ତତ୍କାଳୀନ ପୀଠାସୀନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, **1988** ର ଧାରା **13 (d)(i)** ଏବଂ **(ii)** ସହିତ ଧାରା **13 (2), 7** ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନିଆଯାଇନଥିଲା; କିମ୍ବା ଏପରି ବିବାଦ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା । ଅନ୍ୟଥା ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ପକ୍ଷପାତିତା ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇନାହିଁ କାରଣ ଏହି ଅପରାଧ ସମ୍ପର୍କରେ ଉଭୟ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗର ଆଧାର ମୂଳତଃ ସମାନ ଏବଂ ଯେକୌଣସି ଭାବରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏପରି ଯୁକ୍ତି ଉଠାଇପାରିବେ ନାହିଁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ପକ୍ଷପାତିତା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନାହିଁ ।

4. ଏହି ଅପରାଧ **1981** ମସିହାରେ ଘଟିଥିଲା । ଏତେ ବର୍ଷ ଧରି ଆବେଦନକାରୀ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହି ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କର ଚାକିରି ମଧ୍ୟ ହରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଭରଣପୋଷଣ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଏକ ବଡ଼ ପରିବାର ଅଛି । ଲାଗୁଛି ଯେ ସେ ଅସୁସ୍ଥ ଏବଂ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଜେଲରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ସମସ୍ତ ବିଶେଷ କାରଣ ପାଇଁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦଣ୍ଡବିଧାନକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରୁଥିବାବେଳେ, କାରାଦଣ୍ଡର ଦଣ୍ଡକୁ ପୂର୍ବରୁ ବିତାଇଥିବା ଅବଧିକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଛି । ତେବେ, ଖିଲାପ ସର୍ତ୍ତ ସହିତ ଥିବା ଜୋରିମାନା ଦଣ୍ଡାଦେଶ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଛି ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର : ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 224/1993 ।

Crl. A. ସଂଖ୍ୟା 140/1990ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 2.12.92 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ୟୁ.ଆର. ଲଳିତ ଏବଂ ଏ.କେ. ସାଙ୍ଘୀ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍.ଏମ୍. ଯାଦବ ଏବଂ ଏ.ଏସ୍. ବାସମେ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କେ. ଜୟଚନ୍ଦ୍ର ରେଡ୍ଡୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 (d)(i)(ii) ସହିତ 13 (2) ଏବଂ 7 (ସଂକ୍ଷେପରେ "ଅଧିନିୟମ") ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଛଅ ମାସ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ଏବଂ 5,000 ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ ଏବଂ ଏହା ଅନାଦେୟ ଆହୁରି ତିନି ମାସ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅପିଲ ।

ଆବେଦନକାରୀ, ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସମୟରେ, ବମ୍ବେର ସ୍ଥାନୀୟ ପାଣ୍ଠି ହିସାବର ମୁଖ୍ୟ ସମୀକ୍ଷକଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଜଣେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମୀକ୍ଷକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ସରପଞ୍ଚ ରାମରାଓ ହୋଲ, ପି.ଡବ୍ଲୁ. 1 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ଉପ-ସମୀକ୍ଷକଙ୍କ ସ୍ମାରକ ଅନୁଯାୟୀ ୱାର୍ଦ୍ଧା ଜିଲ୍ଲାର ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ, ଚାନାଜି ତକାଳିର ହିସାବ ସମୀକ୍ଷା 25.11.1981 ରୁ କରାଯିବାର ଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଉକ୍ତ ଗ୍ରାମକୁ 11.11.1981 ରେ ଯାଇ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତର ହିସାବ ସମୀକ୍ଷା କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ସେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 କୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ କିଛି ସମୀକ୍ଷା ଆପତ୍ତି ଅଛି ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 କୁ 1,600 ଟଙ୍କା ପଠାଇବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଟଙ୍କା ଜମା ନ କରିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲା ଆରମ୍ଭ କରାଯିବ । ଆବେଦନକାରୀ ଆହୁରି ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ସେ 500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ତେବେ ସମୀକ୍ଷା ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ହଟାଇ ଦିଆଯିବ । ପରେ, ଦାବି ପରିମାଣ 400 ଟଙ୍କାକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଏହାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କୁ 13.11.1981 ଦିନ ଅପରାହ୍ଣ 1 ରୁ 2 ଟା ମଧ୍ୟରେ ୱାର୍ଦ୍ଧାର ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ହୋଟେଲକୁ ଟଙ୍କା ଆଣିବାକୁ କହିଥିଲେ । ସେ ଯାହା ହେଉ, ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1, ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ବ୍ୟୁରୋର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଇ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 7, ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ନିରୀକ୍ଷକ ଏକ ଜାଲ ବିଛାଇଥିଲେ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 2 ଏବଂ 6, ବନ ବିଭାଗର ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ପଞ୍ଚ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବଶ୍ୟକୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 400 ଟଙ୍କାର ମୁଦ୍ରା ନୋଟ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ଫେନୋଲଫଥାଲିନ୍ ପାଉଡର ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଏବଂ ପଞ୍ଚମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦାବି ମୁତାବକ ପରିମାଣ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ,

ତେବେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ରୁମାଲ ଘଷି ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସଙ୍କେତ ଦେବେ । ପୂର୍ବ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 6 ଅପରାହ୍ନ ପ୍ରାୟ 1ଟା 30ରେ ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ହୋଟେଲକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ସେହି ସମୟରେ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ହୋଟେଲ ସମ୍ମୁଖରେ ଅବସ୍ଥିତ ତାଜ ହୋଟେଲର ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଅପରାହ୍ନ ପ୍ରାୟ 3 କିମ୍ବା 4ଟାରେ ଫେରିବେ । ଅପରାହ୍ନ ପ୍ରାୟ 4ଟା 30 କିମ୍ବା 5ଟାରେ ଆବେଦନକାରୀ ତାଜ ହୋଟେଲକୁ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଚା' ପିଇଥିଲେ ଏବଂ ସମୀକ୍ଷା ଟିପ୍ପଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଟଙ୍କା ଆଣିଥିଲେ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ସକାରାତ୍ମକ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, ଆବେଦନକାରୀ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ହୋଟେଲର କୋଠରୀ ନମ୍ବର 8 କୁ ଯିବାକୁ କହିଥିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ଆବେଦନକାରୀ ରହୁଥିଲେ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ହୋଟେଲର ପ୍ରଥମ ମହଲାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ଡାହାଣ ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ରୁମାଲ ବାହାର କଲେ ଏବଂ ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଙ୍କୁ ସେହି ଟଙ୍କାକୁ ରୁମାଲରେ ବାନ୍ଧିବା ପାଇଁ କହିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ତାହା ତାଙ୍କୁ ଦେବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଏବଂ 6 ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ ସେ ତାଙ୍କ କୋଠରୀରୁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଗ୍ ଆଣିବେ । ଆବେଦନକାରୀ ଭିତରକୁ ଗଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଗ ଧରି ବାହାରକୁ ଆସିଲେ ଏବଂ ହୋଟେଲର କୋଠରୀ ନମ୍ବର 10 ସାମ୍ନା ବାରଣ୍ଡାରେ ଖଟିଆ ଉପରେ ରଖାଯାଇଥିବା ବ୍ୟାଗରେ ଟଙ୍କା ଗୁଡ଼ାଯାଇଥିବା ରୁମାଲକୁ ରଖିବାକୁ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଙ୍କୁ କହିଲେ । ତଦନୁସାରେ ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ତାଙ୍କ ପକେଟରୁ ଟଙ୍କା ବାହାର କରି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରୁମାଲରେ ଆବୃତ କରି ଟଙ୍କା ସହିତ ବ୍ୟାଗରେ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେ ଆବଶ୍ୟକ ସଙ୍କେତ ଦେଇଥିଲେ । ସଙ୍କେତ ପାଇବା ମାତ୍ରେ, ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 7 ଏବଂ ଧରିବା ପାଇଁ ଯାଇଥିବା ଦଳର ଅନ୍ୟ ସଦସ୍ୟମାନେ ସେଠାକୁ ଆସିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନ ଯିବାକୁ କହିଲେ ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଠାରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଟଙ୍କାଟି ରୁମାଲରେ ଗୁଡ଼ାଯାଇ ବ୍ୟାଗରେ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଏହାକୁ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 7 ଦ୍ୱାରା ଜବତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଫେନୋଲଫଥାଲିନ୍ ପାଉଡର ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା । ମୁଦ୍ରା ନୋଟଗୁଡ଼ିକର ସଂଖ୍ୟାକୁ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଚନାମାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ସଂଖ୍ୟା ସହିତ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତଦନ୍ତ ଶେଷ ହେବା ପରେ ଆରୋପ ପତ୍ର ରଖାଯାଇଥିଲା ।

ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ମୁଖ୍ୟତଃ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1, ଦୁଇ ପଞ୍ଚ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 2 ଏବଂ 6 ଏବଂ ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 7, ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖିଥିଲେ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 8 ହେଉଛନ୍ତି ସେହି

ଅଧିକାରୀ ଯିଏ ଏହି ମଞ୍ଜୁରୀ ଦେଇଥିଲେ । ସି.ଆର.ପି.ସି. ଧାରା 313 ଅନୁଯାୟୀ ଯାଞ୍ଚ କରାଯିବା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଅପରାଧକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦୋଷୀ ନୁହେଁ ବୋଲି କହିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ସ୍ୱରୂପ ସେ ଏହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା ଭାବରେ ଫସାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୋଜନ ମାମଲାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ପ୍ରଥମେ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ପ୍ରମାଣ ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ କାରଣ ଏଥିରେ ଅନେକ ଅସଙ୍ଗତି, ତ୍ରୁଟି ଏବଂ ବିରୋଧାଭାଷ ରହିଛି । ଅନ୍ୟଥା ମଧ୍ୟ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆବେଦନକାରୀ କୌଣସି ଆର୍ଥିକ ଲାଭ "ପ୍ରାପ୍ତ" କରିଥିଲେ କାରଣ ସେ ପ୍ରକୃତରେ ବେଆଇନ ପରିତୃପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ନେଇ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ରଖିଥିଲେ ଯେ କୌଣସି ବୈଧ ମଞ୍ଜୁରୀ ନାହିଁ । ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଆମକୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ କେତେକ ଅସଙ୍ଗତି କିମ୍ବା ତ୍ରୁଟି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯାହା ନିମ୍ନରେ ଥିବା ଉଭୟ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହା ସଠିକ୍ ଭାବରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଧାରଣ ଏବଂ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ସତ୍ୟତାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମକୁ ପୁନର୍ବାର ସେହି ସମାନ ଦିଗକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ତେବେ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଦୃଢ଼ ଭାବେ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଧାରା 13 (d)(i) ଏବଂ 13 (d)(ii) ର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ କିମ୍ବା ବେଆଇନ ଉପାୟରେ କିମ୍ବା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ ନିଜ ପଦବୀର ଅପବ୍ୟବହାର କରି ନିଜ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ କିମ୍ବା କୌଣସି ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ଯେହେତୁ ବାସ୍ତବିକ ଲାଞ୍ଚ ଅର୍ଥ ଗ୍ରହଣ ହୋଇନାହିଁ, ଉକ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହୋଇନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥାପନର ସମର୍ଥନରେ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଏହି ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରିଥିଲେ ଯେ ମୁଦ୍ରା ନୋଟଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟାଗରେ ପଡ଼ିଥିବା ରୁମାଲରେ ଆବୃତ ହୋଇଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ପରିମାଣ ପ୍ରକୃତରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାର ସମସ୍ତ ସମ୍ଭାବନା ଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଏକ ଯୋଗସୂତ୍ରର ଅନୁପସ୍ଥିତି ରହିଛି ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସେ ଆର୍ଥିକ ଲାଭ "ପ୍ରାପ୍ତ" କରିଥିଲେ । ଏହି ଉପସ୍ଥାପନାକୁ ତର୍ଜମା କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ଏହି ଦିଗ ଉପରେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଏବଂ 6 ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା । ଏହା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରମାଣ ଯେ ଉଭୟ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଭେଟିଥିଲେ, ତା'

ପିଇଥିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେହି ଅଭିଯୁକ୍ତ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଟଙ୍କା ଆଣିଥିଲେ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ ସକାରାତ୍ମକ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ହୋଟେଲରେ ଥିବା ତାଙ୍କ କୋଠରୀକୁ ଯିବାକୁ କହିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ପ୍ରଥମ ମହଲାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜଣକ ତାଙ୍କ ଡାହାଣ ପକେଟରୁ ରୁମାଲ ବାହାର କଲେ ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଙ୍କୁ ସେହି ରୁମାଲରେ ଟଙ୍କା ବାନ୍ଧିବା ପାଇଁ କହିଲେ ଏବଂ ଭିତରକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ କୋଠରୀରୁ ବ୍ୟାଗ୍ ଆଣିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ପୁଣି ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଙ୍କୁ କୋଠରୀ ନଂ. 10 ସାମ୍ନାରେ ଥିବା ଖଟରେ ରଖାଯାଇଥିବା ସେହି ବ୍ୟାଗରେ ଟଙ୍କା ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ରୁମାଲ୍ ରଖିବାକୁ କହିଲେ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ସେହି ଅନୁସାରେ ଟଙ୍କାଟିକୁ ରୁମାଲରେ ଆବୃତ କରି ସେହି ବ୍ୟାଗରେ ରଖି ସଙ୍କେତ ଦେଇଥିଲେ । ଏହା ଉଭୟ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଏବଂ 6 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ସୁସଂଗତ କଥନ । ଏଥିରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ରଙ୍ଗବୋଳା ଟଙ୍କା ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ତାହା ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ଆସିଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦଖଲକୁ ଆସିଥିଲା ଏବଂ ତୁରନ୍ତ ଏକ ସଙ୍କେତ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଧରିବା ପାଇଁ ଯାଇଥିବା ଦଳ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଧରିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମାପ୍ତ କରିଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଟଙ୍କା ନିଜ କବଜାକୁ ନେଇନଥିଲେ ବୋଲି କିପରି କୁହାଯାଇପାରିବ ତାହା ଆମେ ବୁଝିପାରୁ ନାହୁଁ । ଯେତେବେଳେ ଥରେ ଏହି ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହୁଏ ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଟଙ୍କା ପାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଏକମାତ୍ର ଅନୁମାନ ହେଉଛି ଯେ ସେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ହାସଲ କରିଥିଲେ ।

ଷ୍ଟ୍ରାଉଡ୍ ଙ୍କ ନ୍ୟାୟିକ ଅଭିଧାନ 5ମ ସଂସ୍କରଣ ଖଣ୍ଡ. 3, ପୃଷ୍ଠା 1729ରେ, "ପ୍ରାପ୍ତ" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

> "ପ୍ରାପ୍ୟ (ଲାର୍ସେନି ଅଧିନିୟମ, 1916 (C. 50) ଧାରା 32 (1) ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସମ୍ପତ୍ତି ହାସଲ କରିବା ଏବଂ କେବଳ ଦଖଲ ନୁହେଁ (ଆର.ଭି. ଲୁରୀ (1951)) ।"

ୱେବଷ୍ଟରଙ୍କ ତୃତୀୟ ନୂତନ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଅଭିଧାନ ପୃଷ୍ଠା 1559 ରେ, "ପ୍ରାପ୍ତ" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଏହିପରି:

> "ପ୍ରାପ୍ତ:-କୌଣସି ଯୋଜନାବଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା ପଦ୍ଧତି ଦ୍ୱାରା ୟୁ.ଏସ୍.ୟୁ. ର ଦଖଲ କିମ୍ବା ବିନିଯୋଗ ହାସଲ କରିବା କିମ୍ବା ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ, ଧରନ୍ତୁ, ରଖନ୍ତୁ, ଅଧିକାର କରନ୍ତୁ, ଦଖଲ କରନ୍ତୁ ।"

ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଅକ୍ସଫୋର୍ଡ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦକୋଷରେ, 3ୟ ସଂସ୍କରଣ ଖଣ୍ଡ II, ପୃଷ୍ଠା 1431, "ପ୍ରାପ୍ତ" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ନିମ୍ନମତେ:

> "ପ୍ରାପ୍ତ:-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରୟାସର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ କ୍ରୟ କରିବା କିମ୍ବା ଲାଭ କରିବା; ତେଣୁ, ସାଧାରଣତଃ, ହାସଲ କରିବା ।"

ଏହି ଅଭିଧାନଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରଦତ୍ତ "ପ୍ରାପ୍ତ" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ "ପ୍ରାପ୍ତ" ଶବ୍ଦର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅର୍ଥ ଅଛି ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ନହୁଏ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଟଙ୍କା ପାଇଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଅଧିକାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହୁଏ ନାହିଁ । ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ମତରେ, ଯଦିଓ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ, ଏହା ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତି କିମ୍ବା ସର୍ବାଧିକ ଏକ ପ୍ରୟାସ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଏଠାରେ କୌଣସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପରାଧ ନାହିଁ ।

ଏହି ଉପସ୍ଥାପନାରେ ଆମେ କୌଣସି ଦୃଢତା ଦେଖୁନାହୁଁ । *ରାମ କ୍ରିଷନ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ଦିଲ୍ଲୀ ରାଜ୍ୟ* ଏ.ଆଇ.ଆର. (1956) ଏସ.ସି. 476 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ତିନିଜଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଏକ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947ର ଧାରା 5 (1)(d) ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ସମୟରେ ଏହିପରି ମତ ରଖିଛନ୍ତି:

> "ଆମକୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାକୁ ଦେଖିବା ଏବଂ ଏହାକୁ ପ୍ରଭାବ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀର ମାମଲା ଉପୁଜିପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ନିଜ ପାଇଁ ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ହାସଲ ପାଇଁ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ବେଆଇନ ଉପାୟ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି । "ପ୍ରାପ୍ତ" ଶବ୍ଦ, ଯାହା ଉପରେ ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଥିଲା ତାହା ଯାହା ଦିଆଯାଏ କିମ୍ବା ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଆଯାଏ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଧାରଣାକୁ ଦୂର କରେ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ଏହା ଗ୍ରହଣକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରୟାସର ଏକ ଉପାଦାନକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଏ ।"

ତେଣୁ ଲାଞ୍ଚ ଭାବରେ ଯାହା ଦିଆଯାଇଛି ତାହା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ ଏବଂ ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣ ମାଧ୍ୟମରେ ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ପାଇବା ପାଇଁ ଗ୍ରହୀତା ତରଫରୁ କୌଣସି ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଏହି ମାମଲାରେ, ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏକ ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1 ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ହୋଟେଲରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଟଙ୍କା ସେ ଆଣିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ, ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1 ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରୁମାଲରେ ଟଙ୍କା ଗୁଡ଼ାଇ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଆଣିଥିବା ବ୍ୟାଗରେ ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ ରଖିଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଏହି ସମସ୍ତ ପଦକ୍ଷେପକୁ ବିଚାରକୁ ନେବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବାସ୍ତବରେ ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ହାସଲ କରିଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ବେଆଇନ

ପରିତୃପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ମାମଲାର ଏହି ଦିଗକୁ ସନ୍ଦେହ କରିବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପ୍ରମାଣିତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଲାଞ୍ଚ ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ହାସଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅପରାଧ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସଂଘଟିତ ହୋଇଥିଲା । ଲାଞ୍ଚ ଦାବି କରିବା ତଥା ଏହା ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 6ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ତଥା ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 2 ଏବଂ 7ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଦୃଢ ଭାବରେ ସମର୍ଥିତ ହୋଇଛି ।

ଶେଷରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ କୌଣସି ବୈଧ ମଞ୍ଜୁରୀ ନାହିଁ କାରଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନାଗପୁର ଡିଭିଜନ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମୀକ୍ଷକ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ୫ ଙ୍କର ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । ଏହି ଉପସ୍ଥାପନାରେ ଆମେ କୌଣସି ଦୃଢତା ଦେଖୁନାହୁଁ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ୫ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ସେ ବମ୍ବେର ସ୍ଥାନୀୟ ପାଣ୍ଠି ହିସାବର ମୁଖ୍ୟ ସମୀକ୍ଷକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀ-ଅଭିଯୁକ୍ତ ୱାର୍ଦ୍ଧାରେ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମୀକ୍ଷକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେ ନିଯୁକ୍ତିଦାତା ଏବଂ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଥିଲେ ଯିଏ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇପାରିବେ । ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ନଥି ଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପରେ ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ମଞ୍ଜୁରୀ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବେ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ରହିଛି ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ସେ ମଞ୍ଜୁରୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଜେରା ବେଳେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ୫ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ନିଜେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦେଇ ନଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସେ ଆହୁରି କହିଥିଲେ ଯେ ମୁଖ୍ୟ ସମୀକ୍ଷକ, ସ୍ଥାନୀୟ ପାଣ୍ଠି ହିସାବ, ବମ୍ବେ, ଯେଉଁ ପଦବୀ ସେ ଧାରଣ କରୁଥିଲେ, ସେ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମୀକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି କରିବାର ସକ୍ଷମ ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ । ଯାହା ହେଉ ବାସ୍ତବତା ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସମୟରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜଣକ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମୀକ୍ଷକ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ୫ ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ । ତେବେ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ନାଗପୁର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ୫ ସମାନ ପଦବୀରେ ନଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ସେ ତାଙ୍କୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ସ୍ଥାନୀୟ ପାଣ୍ଠି ହିସାବ ବିଭାଗରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ୫, ମୁଖ୍ୟ ସମୀକ୍ଷକଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନକାରୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇବାକୁ ସକ୍ଷମ ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ୫ ଏପରି ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ପ୍ରଥମେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ବୋଲି ଧରାଗଲେ ମଧ୍ୟ, ସେ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ଆଉ ସକ୍ଷମ ନଥିଲେ କାରଣ ସେ ଉକ୍ତ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣାଧୀନ

ନଥିଲେ କିମ୍ବା ସେ ତାଙ୍କ ବିଭାଗରେ ନଥିଲେ । ତେଣୁ, ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ୪ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଉକ୍ତ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଅଧୀନରେ ନାହାଁନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସମୟରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ସେ ସକ୍ଷମ ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ମଞ୍ଜୁରୀ ବୈଧ ଅଟେ ।

ଆମେ ସଂଯୋଗବଶତଃ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା ଯେ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିଚାର ପ୍ରଥମେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5 (2) ସହିତ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 161 ଅନୁଯାୟୀ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଶେଷରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ 1988 ର ନୂତନ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହି ବିଚାରଟି ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଛି । ଏହି ଉପସ୍ଥାପନାରେ ଆମେ କୌଣସି ମର୍ମ ଦେଖୁନାହୁଁ । ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 5 (i) (d) ସହିତ 5 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତରେ 1990 ମସିହାରେ ବିଚାର ଆରମ୍ଭ ହେଲା ସେତେବେଳେ ତତ୍କାଳୀନ ପୀଠାସୀନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1988 ର ଧାରା 13(d)(i), (ii) ସହିତ 13(2) ଏବଂ ଧାରା 7 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ଗଠନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିବାର କିମ୍ବା ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏପରି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବାର ଆମେ ଦେଖୁ ନାହୁଁ । ଅନ୍ୟଥା ମଧ୍ୟ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ପକ୍ଷପାତୀତା କରାଯାଇନାହିଁ କାରଣ ଏହି ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଭୟ ଆଇନର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗର ଆଧାର ମୂଳତଃ ସମାନ ଏବଂ ଯେକୌଣସି ଭାବରେ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏପରି ଯୁକ୍ତି ଉଠାଇପାରିବେ ନାହିଁ ଯେତେବେଳେ ବାସ୍ତବରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ପକ୍ଷପାତୀତା କରାଯାଇ ନାହିଁ ।

ଏବେ ଦଣ୍ଡର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଆସିବା, ଏହି ଅପରାଧ 1981 ମସିହାରେ ଘଟିଥିଲା । ଏହି ସମସ୍ତ ବର୍ଷ ଧରି ଆବେଦନକାରୀ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପରାଧିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହି ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କର ଚାକିରି ମଧ୍ୟ ହରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଭରଣପୋଷଣ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଏକ ବଡ଼ ପରିବାର ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସେ ଅସୁସ୍ଥ ଏବଂ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେ କିଛି ସମୟ ଧରି ଜେଲରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ସମସ୍ତ ବିଶେଷ କାରଣ ପାଇଁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷୀସାବ୍ୟସ୍ତକରଣକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ସମୟରେ, ଆମେ କାରାଦଣ୍ଡର ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ପୂର୍ବରୁ ବିତାଇସାରିଥିବା ଅବଧିକୁ ହ୍ରାସ କରିଛୁ । ତେବେ, ଆମେ ଖିଲାପ ସର୍ତ୍ତ ସହିତ ଜୋରିମାନା ଦଣ୍ଡକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରୁଛୁ । ତଦନୁସାରେ, କାରାବାସ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ସାପେକ୍ଷେ, ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଜି.ଏନ୍. ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।